

ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΑΣΤΕΓΟΣ

Ένας φοιτητής κάνει το πείραμα να ζήσει ως άστεγος επί ένα μήνα. Αυτά είναι τα όσα είδε, ένωσε και είναι χρήσιμο να μάθουμε...

Ο φοιτητής Ιατρικής James Beavis πέρασε ως άστεγος ένα μήνα στους δρόμους του Λονδίνου, με σκοπό να συγκεντρώσει χρήματα για φιλανθρωπικό σκοπό αλλά και να κατανοήσει καλύτερα το τι σημαίνει να ανήκεις στο περιθώριο. Το συμπέρασμά του; **«Η κοινωνία αγνοεί την ανθρώπινη υπόσταση των άστεγων».**

«Η κοινωνία έχει χάσει την ανθρωπιά της απέναντι στους άστεγους. Θεωρούνται φοβιστικοί. Αλλά κατά τη διάρκεια του χρόνου που πέρασα στους δρόμους, **δεν είναι οι άστεγοι που με έκαναν να νιώσω φόβο. Ήταν οι υπόλοιποι που με έκαναν να αισθάνομαι ευάλωτος.** Κάποιοι με έφτυσαν ενώ ατελείωτοι με αγνόησαν. Υπήρξαν φορές που δεν με κοίταξε κανείς για τουλάχιστον δύο ώρες.

Το να κάθεσαι στο σκληρό, κρύο οδόστρωμα και να λες “σας παρακαλώ, μήπως έχετε μερικά ψιλά;” είναι σκληρό. Σε βάζει αμέσως σε θέση απομόνωσης. Πριν από λίγες ημέρες, μια γυναίκα κατά λάθος χτύπησε πάνω από το κύπελλο που χρησιμοποιούσα για τα χρήματα. Γύρισε για να ζητήσει συγγνώμη, είδε ποιος ήμουν, και αμέσως έφυγε χωρίς να πει ούτε μια λέξη, εμφανώς ενοχλημένη. Έτσι είναι οι περισσότεροι άνθρωποι. Τραβούν τις κόρες και τους γιους τους μακριά από εσένα. Νιώθεις βρώμικος. Εξαιτίας αυτού, γίνεσαι εξαιρετικά παρανοϊκός όταν κοιμάσαι στους δρόμους.

Δεν μπορώ να κοιμηθώ με υπνόσακο μου κλειστό, διότι, αν κάποιος έρθει για να μου επιτεθεί, θα παγιδευτώ. Ένας τύπος

έριξε μια φορά ένα γυάλινο μπουκάλι δίπλα μου, όταν κοιμόμουν. Δεν φοβάμαι τόσο μήπως ξυλοκοπηθώ όσο ανησυχώ μήπως με βρει καμιά μαχαίρια ή σεξουαλική κακοποίηση. **Το μόνο που χρειάζεται είναι κάποιος να βάλει κάτι στο φαγητό που θα σου δώσει.**

Αλλά αισθάνομαι λιγότερο ευάλωτος όταν υπάρχουν κι άλλοι άστεγοι κι έτσι ένας άστεγος μου έδωσε ένα επιπλέον χαρτόνι για να κοιμηθώ **κι ένας άλλος μου χάρισε ένα καθαρό αθλητικό μπλουζάκι.**

Πρέπει να εξετάζει κανείς το που θα κοιμηθεί διότι αν βραχεί το χαρτόνι, θα είναι άχρηστο. Στην καλύτερη περίπτωση, κοιμάμαι **2-3 ώρες κάθε νύχτα** λόγω του θορύβου, της παράνοιας

και του κρύου.

Όταν ο καιρός έφθασε θερμοκρασίες μείον, **έδωσα όσα χρήματα μάζεψα για να αγοράσω αλουμινόχαρτο και να το τυλίξω γύρω από τους καρπούς, τους αστραγάλους και την κοιλιά μου.** Είναι καλή μόνωση, αλλά καταρρέει πολύ γρήγορα. Πρόσφατα άκουσα για δύο θανάτους αστέγων στο Kent, λίγο πριν την έναρξη του χειμώνα. Αυτοί οι θάνατοι θα μπορούσαν να προληφθούν.

Ξυπνάς το πρωί, χωρίς χρήματα, και πρέπει να πας και να ζητιανέψεις. Είναι δύσκολο και η πείνα μπορεί να το κάνει ακόμα πιο απελπιστικό. Και τότε σου πρέπει να κρατάς κάτω το κεφάλι. Αν κάποιος πιάσει το βλέμμα σου, τότε τρέχει μακριά... Αν ζητάς ευθέως τότε αυτό μπορεί να είναι επικίνδυνο διότι αναγκάζεις τους ανθρώπους να μουν σε μια διαδικασία που δεν θέλουν. Αν ούτε κι αυτό λειτουργήσει, τότε υπάρχουν και οι κάδοι των σκουπιδιών...

Όμως δεν γίνεται πάντα έτσι. Έχω ξυπνήσει κι έχω βρει πως κάποιος έχει αφήσει τρόφιμα κοντά στο κεφάλι μου. Ένας ξένος μια φορά μου έφερε ένα φλιτζάνι τσάι που είχε φτιάξει στο σπίτι. Και τα περισσότερα βράδια, βλέπω εθελοντές να δίνουν πακέτα φροντίδα και ζεστά ροφήματα στους άστεγους. **Δεν περιμένουμε από όλους να δώσουν μια βοήθεια αλλά ακόμα και ένα χαμόγελο ή μια καλημέρα, μπορούν να βοηθήσουν να γεφυρωθεί το**

αυξανόμενο χάσμα που έχει δημιουργήσει η κοινωνία».

Το κείμενο του James Beavis δημοσιεύθηκε στον βρετανικό Guardian.

Μετάφραση: ΜΑΡΙΑΝΙΝΑ ΠΑΤΣΑ

Πηγή/φωτογραφίες: doctv.gr